Dinu Săraru

Două povești de familie despre Întregire

Bunicul meu, boiernașul de țară C.C.C.Sărariu a fost chemat la Războiul de Neatârnare cu numele de Costandin Costandin, care era și nume de botez și nume de familie, Sărariu fiind porecla de boiernaș pe care a transformat-o după război în nume de familie, Sărariu de la izvoarele cu apă sărată de pe malul Cernei vâlcene pe care le păzeau Sărarii, mai întâi păzitori, mai apoi aducători de sare în părțile vâlcene de la Ocnele de la Sibiu și de la Vâlcea, pe cobulii cailor lor mărunți de munte, așadar Costandin Costandin s-a întors de la război cu pieptul plin de toate decorațiile, nouă câte se dădeau eroilor, el fiind erou rănit la Smârdan în bătălia victorioasă și ea și fiindcă primul născut de sute de ani băiat se numea Costandin, el era și boiernașul de țară din neam și ca să-l „deosibiască" lumea și-a zis și Sărariu. Așadar Costandin Sărariu.

Boiernașul de țară Costandin Sărariu cu cinci generații de Costandini în spate, a zidit biserici în pronaosul cărora s-a pictat îmbrăcat oltenește și cu decorațiile nouă pe piept, a ridicat schituri și troițe și cruci de piatră înalte la capete de moșie ca meșdină. Așa a ajuns să fie vizitat după Întregire, vreau să spun după Războiul de Neatârnare, de Ion C. Brătianu și de Carol I la Slătioara, la conacul său. Și așa, pentru că învățase să scrie pe nisipul unei cutii de lemn plină cu pulberea aceluia, de aur și să citească tot astfel literele scrise pe nisip, a ridicat și o școală care să-i poarte numele „Școala primară C. C. C. Sărariu" din Slătioara, unde am învățat și eu și unde mi-a fost învățător Constantin C.C.C.Săraru, acum fără „i", fiul boiernașului pomenit de la întregire și tatăl meu. Aceasta ar fi prima poveste.

*

A doua poveste

Învățătorul Constantin C.C.C. Săraru de la școala primară C.C. Sărariu, al cărui tată se afla pictat îmbrăcat oltenește cu cele nouă decorații pe piept la Întregire, acest învățător a plecat în 1941 la Războiul de Reîntregire a patriei cu numele de locotenent de rezervă Constantin C.C.Săraru.

A căzut eroic la mai puțin de două luni de la începutul războiului, la 15 august 1941, de Sfânta Marie, la Tiraspol și a fost îngropat cu funerarii de

război naționale în parcela ofițerilor căzuți până atunci și ei, din cimitirul Central Ortodox din Chișinău unde Divizia a XI-a i-a pus o cruce de marmură pe care scria numele lui și anul nașterii și al morții. În 1942 am fost și eu cu mama mea și cu sora mai mare a tatălui meu la mormântul lui din Cimitirul Central Ortodox din Chișinău din parcela ofițerilor. În 1988 crucea locotenentului erou Săraru Constantin, învățătorul din Slătioara, mai era încă la locul ei și tot în 1988 s-a fotografiat rezemat de cruce scriitorul basarabean Serafim Saca, atunci secretarul Uniunii Scriitorilor din Republica Sovietică Socialistă Moldova și prieten al meu, cum au fost în acei ani sau și din acei ani prieteni cu mine poetul Grigore Vieru, criticul și istoricul literar Mihai Cimpoi, ministrul culturii din viitoarea Republică liberă de socialism și de soviete, Ion Ungureanu. M-am dus și eu, acum vârstnic, cu soția mea, când am fost în 1993 și corespondent de război pe cont propriu, trimis al ziarului *Adevărul* să văd la întoarcerea de pe front, odată cu Vieru, cu Cimpoi, cu Ungureanu, mormântul tatălui meu în Cimitirul Central Ortodox. Acum în Moldova liberă, parcela ofițerilor români căzuți pentru Reîntregirea Neamului nu mai exista și nu mai exista firește nici mormântul, nici crucea de marmură puse de Divizia a XI-a în 1942 la căpătâiul locotenentului Constantin Săraru.

Nu are rost să vă descriu clipa pe care am trăit-o atunci. Nimeni, nici directorul care încă mai vorbea rusește, directorul cimitirului nu știa nimic. Visasem să îmi pot aduce acasă la Slătioara, în cimitirul Sărarilor, oasemintele tatălui. Nu mai existau nici ele.

În 1942, Regele Mihai I de atunci, a distins prin Ordin Regal cu Insigna Eroilor Reîntregirii Neamului pe „Domnul Săraru C. Constantin din comuna Slătioara, județul Vâlcea (adică eu la 10 ani) fiul eroului Constantin C. Săraru căzut pentru Reîntregirea Neamului" – cum se scrie în Decret.

